

תת"ע 5475/06/13 - מדינת ישראל נגד מיכאל גלייזר

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 5475-06-13 מדינת ישראל נ' גלייזר
תיק חיצוני: 11210091382

בפני	כבוד השופטת רונה פרסון
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	מיכאל גלייזר

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה בשכרות - עבירה לפי סעיפים 62(3), 64(א)(3) - (צ"ל 64(א)(3)) ו-39א לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: "**פקודת התעבורה**") וסעיף 169א' לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.
 2. על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 23.2.13 בשעה 03:40 נהג הנאשם ברכב ברח' מורג מול תחנת הדלק "תפוז" בהיותו שיכור, לאחר שבבדיקת נשיפה נמצא בגופו אלכוהול בריכוז של 545 מיקרוגרם בליטר אחד של אוויר נשוף.
 3. הנאשם כפר בעובדות כתב האישום לרבות באמינות המכשיר ונכונות הפלטים. במסגרת סיכומי טענותיו העלה בא כח הנאשם טענות שונות באשר להתנהלות השוטרים וכן לכשלים ביחס לאופן הגשת הראיות, כפי שיפורט בהמשך.
 4. מטעם המאשימה העידו רס"ר בתיה גמליאל ורס"מ יהושוע מוזס.
- כמו כן הוגשו, דו"ח הזמנה לדין וכתב אישום, דו"ח פעולה באכיפת איסור נהיגה בשכרות, דו"ח עיכוב, דו"ח על בדיקת שכרות באמצעות ינשוף, פלט בדיקת שכרות לנאשם, בדיקת כיוול למכשיר הינשוף בתחילת המשמרת ובסיומה, תעודת בלון ותעודת עובד ציבור בדבר תקינות מכשיר הינשוף.
- הנאשם בחר שלא להעיד.

דין והכרעה

5. לאחר שעיינתי בחומר הראיות ולאחר ששמעתי את עדי התביעה, התרשמתי מהופעתם בפני ושקלתי טענות הצדדים הגעתי לכלל מסקנה לפיה עובדות כתב האישום הוכחו בפני מעבר לכל ספק סביר.

6. כמות האלכוהול המיוחסת לנאשם היא כמות אשר עולה על המידה הקבועה בדין ודי בה כדי להוכיח מעל לכל ספק סביר כי הנאשם נהג בהיותו שיכור. משכך, על המאשימה לעמוד בנטל המוטל עליה להראות שהבדיקה בוצעה כדין ומולאו כל הדרישות המוקדמות לה.

בשים לב להתרשמותי מהעדים ולאחר עיון בראיות, הכל כפי שיפורט להלן, מצאתי לקבוע כי בדיקת הנשיפה לנאשם התבצעה בהתאם לדרישות הדין, כי מפעיל הינשוף היה מוסמך לבצע את הבדיקה וכי כל הדרישות המקדמיות לביצוע הבדיקה מולאו ע"י השוטרים.

7. בדוח הזמנה לדין וכתב אישום (ת/1) תיארה רס"ר בתיה גמליאל (להלן: "רס"ר גמליאל") את נסיבות האירוע כדלקמן:

"במהלך משמרת לילה עמדתי סטטי מחוץ לנידת עצרתי את הרכב הנ"ל שהגיע מכיוון צפון למזרח ברחוב מורג. ביקשתי מהנהג לבצע בדיקת נשיפון אך לפני להוציא את הסיגריה מפיו. הנהג ביצע בדיקת נשיפון ובנשיפון נמצא אינדיקציה לשכרות. הודעתי לנהג שהוא מעוכב לצורך בדיקת ינשוף ומרגע זה אסור לו לאכול, לשתות, לעשן או להכניס דבר מה לפיו או אפו. בצעתי לנהג מאפיינים והעברתי אותו לבדיקת ינשוף לשוטרי יהושוע מוזס שהיה במקום. לציין כי כל הזמן הנהג היה תחת עיני הפקוחה כאשר לא אכל, לא שתה, לא עישן, לא הקיא ולא הכניס דבר מה לפיו. בבדיקת הינשוף נמצא 545 מיקרוגרם. הודעתי לנהג כי הוא נוהג בשכרות. למקום הגיע רפ"ק אדם פארס שביצע שימוע לנהג. ברכב עוד ארבעה נוסעים..."

8. בדוח פעולה באכיפת איסור נהיגה בשכרות (ת/2) ציינה רס"ר גמליאל בסעיף העוסק במאפיינים המצביעים על חשד לשכרות כדלקמן: ריח אלכוהול מהפה - חזק, הופעה - מסודרת, התנהגות - מגיב לעניין. ציינה כי בבדיקת נשיפון שנערכה לנאשם נמצאה אינדיקציה לשכרות. ציינה כי הודיעה לנאשם כי הוא מעוכב לביצוע בדיקת שכרות וכי מרגע עצירת הרכב ובמשך כל הזמן שהנאשם היה במשמורת הנאשם לא אכל, לא שתה, לא עישן ולא הקיא והוסיפה בכתב ידה כי הנאשם "לא הכניס דבר מה לפיו או אפו".

רס"ר גמליאל ציינה בדוח כי במבחני הביצוע שנערכו לנאשם נמצאו התוצאות הבאות: במבחן עמידה - מתנדנד, במבחן הליכה על קו - לא הצמיד העקב לאגודל, טעה בספירת הצעדים והתנדנד, במבחן הבאת אצבע לאף - השתמש ביד הלא נכונה והחטיא בהבאת אצבע לאף. ציינה כי התרשמותה הכללית היא שהנאשם נראה תחת השפעת אלכוהול ביונית. ציינה כי הנאשם הועבר על ידה לצורך נטילת

דגימת הינשוף לרס"מ יהושוע מוזס (להלן: "רס"מ מוזס").

9. רס"מ מוזס ערך בדיקת כיוול למכשיר הינשוף ובדיקת נשיפה עצמית בתחילת ובסיום המשמרת (ת/4, ת/5, ת/6, ת/7) והמכשיר נמצא תקין. בנוסף הוגש צילום מתעודת הבולן (ת/10) וכן תעודת עובד ציבור (ת/11) לפיה נערכה ביקורת תקופתית למכשיר הינשוף והמכשיר נמצא תקין.

10. מהפלטים של בדיקת הינשוף שנערכה לנאשם (מס' בדיקה 1279, ת/8) עולה כי נמצא בגופו ריכוז אלכוהול של 545 מיקרוגרם בליטר אחד של אוויר נשוף. אם כך, תוצאות הבדיקה מעידות על ריכוז אלכוהול העולה על הסף שנקבע בתקנות התעבורה וזאת במידה משמעותית.

11. מחומר הראיות אף עולה כי הנאשם הודה כי שתי אלכוהול אם כי טענותיו באשר לכמות ששתה היו סותרות - לפי דוח הפעולה (ת/2) טען הנאשם כי שתי כוס אחת של ויסקי שעה וחצי לפני שנעצר במועדון. לעומת זאת, לפי טופס תחקור חשוד טען הנאשם כי שתי ויסקי בכמות של חצי כוס, קצת.

12. כאמור, לנאשם טענות שונות בנוגע לכשלים בהתנהלות השוטרים ואף לעניין הראיות ואופן הגשתן. לדידו, כפי שטען בא כוחו בסיכומיו, כלל לא ברור שעברו 15 דקות מאז שנעצר ועד הבדיקה וזאת מאחר שרס"ר גמליאל לא רשמה לטענתו בזמן אמת את שעת עצירת הרכב.

13. בעניין זה העידה רס"ר גמליאל בתשובה לשאלה אם רשמה את שעת עצירת הרכב בזמן אמת כי:

"ת. רשמתי בדוח פעולה ברגע שאני עוצרת מי שהוא עם אינדיקציה לשכרות ואז אני רושמת את השעה".

היא ציינה כי אין היא יכולה לזכור מתי רשמה את שעת העצירה, אך הבהירה

בחקירתה החוזרת כי: **"רשמתי אותה אחרי בדיקת הנשיפון ואחרי שנמצאה אינדיקציה לבדיקת שכרות"**. (פרוטוקול הדיון מיום 2.12.14 בעמ' 5, ש' 21-22).

לפי עדותה של רס"ר גמליאל עולה כי היא רשמה את השעה 03:40 בדוח אחרי שעצרה את רכבו של הנאשם ומצאה אצלו אינדיקציה לשכרות בבדיקת הנשיפון. מעיון בפלטי בדיקת הינשוף (ת/8) עולה כי בדיקת הינשוף נערכה בשעה 04:09 כך שחלפו יותר מ- 15 דקות מהשעה בה הנאשם עוכב ועד לביצוע בדיקת הינשוף.

בנוסף, בדוח הפעולה (ת/2) בסעיף 9 ציינה רס"ר גמליאל כי הנבדק עוכב מעל 20 דקות.

אי לכך ובשים לב להתרשמותי החיובית מעדותה של רס"ר גמליאל אשר הותירה עלי רושם אמין ומצאתי עדותה כמהימנה, אני דוחה את טענת הנאשם כי אין לסמוך על תוצאות בדיקת הנשיפה וקובעת כי חלפו מעל 15 דקות מאז נעצר הנאשם ועד שנבדק תוך שהוא נתון תחת עינה הפקוחה של רס"ר גמליאל.

מעבר לכך, בדין וחשבון על בדיקת שכרות באמצעות ינשוף (ת/9) ציין רס"מ מוזס כי ווידא כי מהרגע שהנאשם עוכב ועד לבדיקה הוא לא שתה ולא אכל, כי חלפו מעת שעוכב ועד לבדיקה לפחות 15 דקות, כי הנבדק לא עישן לפחות 5 דקות לפני הבדיקה ולא הקיא במשך 15 דקות לפני הבדיקה. גם בכך יש לחזק את עדותה של רס"ר גמליאל בענין זה.

14. גם לגבי בדיקת המאפיינים נטען לכשלים שנפלו ברישום תוצאות הבדיקה וכי אין עסקין ברישום מפורט דיו.

לענין זה העידה רס"ר גמליאל כי אין היא זוכרת כמה פעמים הנאשם התנדנד או באיזה צעד כשל בהצמדת עקב לאגודל או בספירת הצעדים אך הדגישה כי " **אם רשמתי שהוא התנדנד הוא התנדנד** " וכי " **כל מה שסימנתי היה** ". (שם, עמוד 4 שורות 13-30).

ב"כ הנאשם טען בסיכומיו כי נפלו כשלים ברישום תוצאות בדיקת המאפיינים על ידי רס"ר גמליאל, כי הרישום אינו מפורט ואינו מתייחס לכלל העובדות והפנה בהקשר זה לעפ"ת 53981-02-12 **כרמונה נ' מ"י** (22.3.12) ופסקי דין נוספים (נ/1).

לא מצאתי כי נפלו כשלים ברישום תוצאות בדיקת המאפיינים על ידי רס"ר גמליאל או כי הרישום אינו מפורט דיו. רס"ר גמליאל סימנה בדוח הפעולה (ת/2) את תוצאות מבחני הביצוע כפי שנדרשה בדוח, היא התייחסה לאופן עמידת הנאשם, לאופן הליכתו ולתוצאות מבחן הבאת האצבע לאף תוך שפירטה באיזה אופן נכשל הנאשם במבחן זה. לא מצאתי בנסיבות תיק זה כי היה צורך בפירוט נוסף מעבר למה שצוין ע"י רס"ר גמליאל בדו"ח האמור.

מכל מקום ובבחינת למעלה מן הצורך יצוין, כי שעה שהמיוחס לנאשם מבוסס על תוצאות בדיקת נשיפה, הרי שתוצאות בדיקת המאפיינים אינן אלא אינדיקציה נוספת לביסוס החשד כי הנאשם נהג בשכרות והן מתווספות לראיות האחרות שנמצאו אצל הנאשם - ריח אלכוהול חזק מהפה, הודאת הנאשם כי שתה אלכוהול ותוצאות בדיקת הנשיפון.

בכל אלה היה מחד גיסא כדי להקים חשד סביר לביסוס דרישה לבדיקת דם או שתן (ובעניינו עסקין בבדיקת אויר נשוף שאינה מצריכה חשד כלל) ומאידך גיסא כדי לשמש ראיות עצמאיות להוכחת נהיגה בשכרות (בהיעדר תוצאות בדיקה). אולם בעניינו, כאמור, די בריכוז האלכוהול שנמצא אצל הנאשם כדי לבסס את האשמה המיוחסת לו גם ללא בדיקת מאפיינים זו או אחרת.

15. ב"כ הנאשם טען בסיכומיו כי רס"ר גמליאל הייתה צריכה להזהיר את הנאשם כי הוא נכשל בבדיקת המאפיינים ולידע אותו בדבר האפשרות לעשות בדיקת דם או בדיקה אחרת ומשלא עשתה כן לא ניתן להרשיע הנאשם בהסתמך על בדיקת המאפיינים. הפנה בהקשר זה לעפ"ת 23854-12-10 **ארביב נ' מ"י** (3.4.11) (להלן: "**עפ"ת ארביב**").

דא עקא, **שבעפ"ת ארביב** דן בית המשפט בהרשעה על סמך בדיקת מאפיינים בלבד ואילו בענייננו כאמור תוצאות בדיקת המאפיינים אינן אלא תוספת ראייתית לבדיקת הינשוף.

יפים לענייננו הדברים שנפסקו בעפ"ת (מחוזי נצרת) 46510-05-11 **ווקנין נ' מ"י** (23.6.11):

"23. בפסק דינו של כב' השופט א. סטולר בעפ"ת (מחוזי מרכז) 238541-02-10 ארביב נ. מדינת ישראל, דן בית המשפט בהרשעה על סמך בדיקת מאפיינים בלבד, ללא בדיקה מדעית. שם נקבע כי אמנם דרך הוכחה מדעית בדבר קיומו של אחוז אלוהול אסור בזמן הנהיגה, איננה מתחייבת וניתן להסתמך גם על בדיקת מאפיינים, כשלעצמה, אך במקרה כזה יש לידע את הנהג כי כשל בבדיקה וכי עומדת לו הזכות לבצע בדיקת מעבדה באופן פרטי, וזאת מפני ההשלכות המשפטיות הכרוכות בכך.

24. המדובר כאמור, מקום בו מבקשת המאשימה להרשיע נהג בנהיגה בשכרות על סמך בדיקת מאפיינים בלבד. בענייננו, כישלוננו של המערער בבדיקת המאפיינים מהווה חיזוק נוסף לראיה המדעית. המערער לא עשה דבר בכדי לסתור את ממצאי בדיקת המאפיינים, ובית המשפט קמא ראה לנכון לסמוך עליה ועל עדות השוטרת שערכה אותה.

ייתכן, לו עמדה בדיקת המאפיינים כראיה בפני עצמה, היה מקום לזכות את המערער מעבירה של נהיגה בשכרות, בשל כך שלא הועמד על זכותו לבצע בדיקת מעבדה, אך, כאמור, הרשעתו של המערער התבססה גם ובעיקר, על תוצאות בדיקת ה"ינשוף".

16. יש לציין כאן כי לא מצאתי דופי בהתנהלותה של רס"ר גמליאל כלפי הנאשם. מדוח העיכוב (ת/3) עולה כי רס"ר גמליאל הודיעה לנאשם כי סיבת עיכובו היא חשד לנהיגה בשכרות. מדוח הפעולה (ת/8, סעיף 8) עולה כי רס"ר גמליאל דרשה מהנאשם את הסכמתו לתת דגימת נשיפה, הסבירה לו כי מטרת נטילת הדגימה היא לשם איתור אלוהול והסבירה לו את משמעות הסירוב להיבדק. מכאן שהנאשם היה מודע לחשדות נגדו והזהר בהתאם לנדרש בפקודה ולא התרשמתי כי נפגמה זכותו של הנאשם להתגונן באופן כלשהו.

17. במאמר מוסגר אציין כי איני מקבלת את הטענה כי הנאשם נכשל במבחני המאפיינים משום שהיה עייף. איני סבורה כי יש בטענה זו כדי להסביר את כישלוננו של הנאשם בכל אחד ממבחני המאפיינים ומכל מקום אין בטענה זו כדי להסביר את הממצאים הנוספים שנמצאו (כגון ריח האלוהול).

18. כאמור, התרשמתי כי עדותה של רס"ר גמליאל מהימנה ומגובה בחומר הראיות. רס"ר גמליאל פירטה

היטב את נסיבות האירוע בדוחות השונים, היא לא התיימרה לזכור את פרטי האירוע והעידה על סמך חומר הראיות בתיק ועל סמך ניסיונה. גרסתה לא נסתרה בחקירה הנגדית ומצאתי לנכון לאמץ את עדותה.

19. בנוסף לעדותה של רס"ר גמליאל העיד מטעם התביעה גם רס"מ מוזס, אשר חקירתו הייתה קצרה והתמקדה בראיות שהגישה המאשימה. עדותו של רס"מ מוזס אף היא לא נסתרה ומצאתי כי היתה מהימנה וחזקה את עדותה של רס"ר גמליאל. רס"ר מוזס כזכור הוא זה שערך את בדיקת הנשיפה לנאשם ובאמצעותו הוגשו הראיות הנוגעות לתקינות הבדיקה ותוצאותיה.

20. ב"כ הנאשם העלה בסיכומיו מספר טענות בדבר כשלים שנפלו לטענתו באופן הגשת תעודת הבלון על ידי המאשימה והגיש רשימת פסיקה בנושא (נ/1) ואסופת פסקי דין.

21. בעניין זה רס"מ מוזס העיד בחקירתו הראשית, כי העתיק על גבי פלטי בדיקת הכיול את הנתונים המופיעים בתעודת הבלון שבו נערכה הבדיקה: **"כל מה שרשום בעט אני רשמתי. זה הפרטים שלי והמכשיר איפה שנבדק והמספר צילנדר שמופיע בתווית שמוצמדת לבלון שבו נערכה הבדיקה והערך כיול של הבלון מופיע באותו מקום בתווית שמוצמדת לבלון. הבלון נמצא בשלוחה."** (פרוטוקול הדיון מיום 2.12.15, עמ' 6, ש' 13-15).

רס"מ מוזס העיד בחקירתו הנגדית כי לא הוא צילם את תעודת הבלון שהוגשה (פרוטוקול הדיון מיום 2.12.15, עמ' 7, ש' 28-29).

22. ב"כ הנאשם טען כי רס"מ מוזס אשר הגיש את תעודת הבלון ורישום של מה שכתוב בתעודת בלון, אינו יכול להעיד עליהם ולאשר אותם. טען כי תעודת הבלון הינה רשומה מוסדית אשר אין לקבלה ללא הוכחת תנאי סף וללא תצהיר של היצרן והפנה לרע"פ 4229/14 **סעאידה נ' מ"י** (6.7.15) ולרע"פ 3981/11 **שרביט נ' מ"י** (5.7.12) (להלן: **"רע"פ שרביט"**).

בנוסף טען, כי המאשימה הגישה את תעודת הבלון באמצעות עד שלא צילם אותה וכלל לא ידוע אם צולמה מהמסמך המקורי והפנה בנושא זה לתקנות העדות (העתקים צילומיים), התש"ל-1969 והפנה לתת"ע 1481-08-12 **מ"י נ' איליאגויב** (28.1.14).

23. מצאתי לדחות טענותיו אלה של הנאשם.

ברע"פ שרביט הוכרה תעודת הבלון כרשומה מוסדית ונפסק כדלקמן: **"בתיקים בהם תתעורר בעתיד מחלוקת דומה, מן הראוי כי התביעה תבחר להוכיח את התנאים הנדרשים בפקודה להוכחת קבילותה של הראיה המוסדית בדרך הרגילה, בתצהיר שיוגש מטעם היצרן, ובמידת הצורך בהבאת המצהיר**

לחקירה.

בשורה של פסקי דין מחוזיים נקבע כי תעודת הבלון היא חלק מחומר החקירה וככזו כלל אין חובה להגישה. כך למשל בעפ"ת 38612-02-12 **ברוך נ' מ"י** (13.3.14) נפסק כדלקמן:

"אני סבורה כי תעודת הבלון היא חומר חקירה שאין חובה להגישה כראיה. כך דעתי גם בנוגע לתעודת עובד הציבור אודות הבדיקה התקופתית שנערכת לכל מכשיר ומכשיר.

יחד עם זאת, בשונה אולי מהתבטאויות קודמות, אני סבורה שעל התביעה חלה חובה לצרף מסמכים אלה, הן את תעודת הבלון והן את תעודת התקינות, כחומר חקירה ולהעמידו לרשות הנאשם לעיון ולוודא כי נערכה בדיקת תקינות במועד, כי ערך הבלון (המצוין בתעודת הבלון) הועתק נכון על ידי טכנאי בעת ביצוע בדיקת הכיול התקופתית, וכי המכשיר נבדק כראוי ונמצא תקין.

ככל שיש לנאשם, לאחר שעיון הן בתעודת הבלון והן בטפסי הבדיקה התקופתית, טענה קונקרטיה כגון ליקוי או חשש לחוסר תקינות המכשיר, וזאת להבדיל מכפירה כללית וגורפת, רשאי הוא לזמן את עורכן כעד מטעמו."

24. בענייננו הוגש העתק של תעודת הבלון. רס"מ מוזס העיד כי העתיק על גבי בדיקת הכיול את מספר הצילינדר וערך הכיול של הבלון שבו נערכה הבדיקה. עדותו של רס"מ מוזס לא נסתרה ולא ראיתי כל סיבה שלא לקבל את עדותו ולפקפק באמינות בדיקת הכיול. ב"כ הנאשם חקר את רס"מ מוזס בקצרה אודות הרישום שערך על גבי פלטי בדיקת הכיול אך לא העלה כל טענה קונקרטיה ביחס לליקוי או חשש לחוסר תקינות המכשיר.

באשר להוכחת קבילותה של הראיה המוסדית, היא תעודת הבלון, ראוי להפנות לדבריו של בית המשפט העליון ברע"פ 4865/16 (**בולוס רוחנה נ' מ"י** 29.8.16) לפיהם: **"כפי שנקבע בהלכת שרביט, אין הכרח בהתייבבות המצהיר למתן עדות, והדבר נתון לשיקול דעתו של בית המשפט, בבואו לדון בטענה הנוגעת לקבילותה של תעודת הבלון. כפי שעולה מתגובת המשיבה, התצהיר המדובר הוגש במסגרת הליכים משפטיים אחרים, כאשר הדבר התבקש בהליך המסוים. בענייננו, אינני סבור כי היה צורך בהתייבבות המצהיר האנגלי, שעה שהדבר לא התבקש במפורש."**

כך בענייננו, אף שבידי הנאשם היה התצהיר הרלוונטי (אותו אף ביקש הוא בעצמו להגיש במהלך הדיונים), לא התבקשה במפורש התייבבותו של המצהיר לחקירה על תצהירו ודי בכך כדי להכשיר את הגשת תעודת הבלון ואת אמיתות תוכנה.

יש להדגיש כי מלבד תעודת הבלון הגישה המאשימה גם תעודת עובד ציבור לפיה נערכה ביקורת תקופתית

למכשיר הינשוף והמכשיר נמצא תקין לפעולה. תעודת עובד הציבור הוגשה בהסכמת ב"כ הנאשם אשר וויתר על חקירת עורך התע"צ.

בנסיבות אלה, די לטעמי בעדותו של רס"מ מוזס ובתעודת עובד ציבור כדי להרים נטל הראיה המוטל על המאשימה להוכיח כי נערכה למכשיר בדיקה תקופתית וכי מדובר במכשיר תקין. פועל יוצא מכך יש לקבוע כי תוצאות בדיקת הנשיפה הן תוצאות אמיתיות, אותנטיות ונכונות אשר משקפות את ריכוז האלכוהול בגופו של הנאשם ומהוות הוכחה מעל לכל ספק סביר למיוחס לו.

25. כאן יצוין כי הנאשם כאמור בחר שלא להעיד. בכך, הנאשם בחר למעשה שלא להתמודד עם הראיות שהגישה המאשימה ואשר מבססות את החשדות נגדו ולא לתת הסבר אחר, למשל, לתוצאות בדיקת המאפיינים או לתוצאות בדיקת הינשוף. אני מקבלת את טענת ב"כ המאשימה בסיכומיה כי הימנעותו של הנאשם מלהעיד משמשת חיזוק למשקל ראיות התביעה לפי סעיף 162(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982.

יש לציין כי הנאשם אף לא העלה טענות הגנה כלשהן במהלך האירוע. בדוח הזמנה לדין וכתב אישום (ת/1) במקום המיועד ל"דברי הנהג" נכתב: "**אין מה לומר**". כך גם בדוח עיכוב (ת/3) במקום המיועד ל"תגובת המעוכב" נכתב: "**אין מה לומר**".

בנוסף, הנאשם בחר שלא לזמן לעדות אף אחד מהנוסעים שהיו עימו ברכב בעת האירוע.

הימנעותו של הנאשם מלהעיד מתווספת ליתר הראיות נגדו ומחזקת את גרסת התביעה.

26. לאור כל האמור, אני קובעת כי המאשימה הוכיחה את עובדות כתב האישום מעבר לכל ספק סביר. בהתאם, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

27. טיעונים לעונש יישמעו בדיון בפני ביום 21.12.16 בשעה 12:50.

המזכירות תעביר עותק הכרעת הדין לצדדים ותזמנם לדיון בהתאם.

ניתנה היום, ג' תשרי תשע"ז, 05 אוקטובר 2016, בהעדר הצדדים.

